

duvarlarının mümkünse tüm katlardan geçirilmesi gerekir. Ancak tarihi yapılarda tavan ve diğer yapı elemanları buna uygun olmayabilir. Bu noktalarda geçiş yolları farklı şekillerde düzenlenebilir. Genel olarak yangın duvarları 30-40 metrede bir yapılmalıdır. Yüksek oranda yangın güvenliği gereken durumlarda yangın bölmeleri çatıdan da geçirilmelidir. [7] Kazan dairesi, malzeme deposu ve elektrik odası gibi mekanlarda yangın duvarı ile önlem alınmalıdır. [1], [7] Tavan boşluk alanları, yanıcı olmayan malzemelerle mümkün olduğunca küçük parçalara ayrılmalıdır [7].

Yeni bir yangın duvarı oluşturmanın uygun olmadığı yapılarda, mevcut duvarların yangın duvarı haline dönüştürülmesi de uygundur. Yangın ve dumanın yayılmasını önlemek için mevcut duvarların tümü, mümkün mertebe yangına dayanıklı hale getirilmelidir. Tarihi bağdadi duvarlar, korunması gereken ancak yangın güvenliği açısından dikkat gerektiren özelliklere sahip duvarlardır. İçlerindeki boşluklarda yanıcı tozlar birikebilmekte, örümcek ağı, haşere kalıntıları gibi kolayca yanan maddeler bulunmaktadır. Bu tehlikenin giderilmesi için duvardaki boşluklar mineral dolgu malzemesi ile doldurulabilir. [7]

Yangın duvarı yapılan yerlerde yangını yavaşlatıcı özellikte, kendiliğinden kapanan kapılar veya en az 4 cm kalınlığında masif meşeden yapılmış kendiliğinden kapanan kapılar kullanılmalıdır. Çelik veya sert ahşap çerçeveli yangına dayanıklı camlı kendiliğinden kapanan kapılar kullanıldığı takdirde, en az 2.5 metre çevresinde yanıcı madde bulundurulmamalıdır. Mevcut kapıların kullanılacağı durumlarda bu tür kapılara yangın geciktirici uygulanmalıdır ve kullanılan boyalar yangına dayanıklı olmalıdır. [7]

3.1.2. Yanıcı Malzeme Miktarının Sınırlandırılması

Yangına karşı malzeme bazında alınan güvenlik önlemleri ile yanıcı ve iletken malzemelerin yangının hızını artırması önlenemez. Aynı zamanda söndürme müdahalelerinde ani soğumadan olumsuz etkilenen doğal taş, çelik, beton ve metaller mümkün olduğunda az su sıkılmalıdır [6].

Ahşap, tarihi yapılarca sıkça kullanılan ve yanıcı bir malzeme olup koruyucu önlemlerle tutuşması geciktirilebilmektedir. Yanmayı geciktiren maddeler, ahşap yüzeylerde daha hızlı kömürleşme sağlayarak, ahşap ile oksijen arasında bir bariyer oluşturmaktadır. Bu maddeler, söndürücü gazlar açığa çıkararak yangını söndürebilmekte ve ani çökmelerin önüne geçebilmektedir. [8]

Ahşabın kendi doğal mekanizması dışında yanmaya karşı daha dayanıklı hale getirmek için uygulanan iki yöntem bulunur. Bunlar, yanmayı geciktiren maddelerin boya ve yüzey işlemi olarak uygulanması ve ahşabın bu maddelerle emprenye edilmesidir. İki işlemin de avantaj ve dezavantajları bulunur. İkisinde de aynı kimyasal bileşikler kullanılır, ancak her iki işlemde de bu kimyasal bileşikler farklı formülasyonlarda kullanılır. [8]

Yüzey işlemleri, uygulanması kolay ve ekonomik bir yöntemdir. Yüzey işleminin yanmayı geciktirici etkisi, yüzey aşınmalarına maruz kaldığında ortadan kalkar. Bu yöntem, ahşabın üzerinde bir köpük oluşmasını sağlamaktadır. Uygulandıktan sonra sıcaklık karşısında yüzeyde kalın gözenekli karbonlu bir tabaka oluşur. Bu tabaka, yüzey sıcaklığının artmasını ve yüzeye oksijenin ulaşmasını engeller. Böylece ahşabın yanma sıcaklığına gelmesinin önüne geçilir. Köpük oluşturma özelliğine sahip maddeler kendi hacminin 200 katına ulaşır ve termal bir bariyer haline gelir. Bu maddeler, ısıtıldığında yanmaz kalıntı oluşturan maddelerden oluşturulmuştur. Köpüğün termal bariyer görevi yapabilmesi için yeterince dayanıklı ve ahşap yüzeye yapışıyor olması gerekir. [8]

Emprenye işlemi ise maliyetli bir yöntemdir ve 'dolu hücre yöntemi' ile uygulanmaktadır. Yanmayı geciktirici maddeler emprenye işlemi ile uygulandığında yüzey aşındırıcı dış etkenler ahşabın içindeki kimyasal maddeleri etkilemez. [8]

Dökme demir malzemenin yangın güvenliği için kullanılan bazı yöntemler bulunmaktadır [10]:

1. Beton ile dolgu
2. Şişen boya ile kaplama
3. Beton dolgu ve şişen kaplamanın birleştirilmesi
4. Mineral yün kaplama

Tarihi yapılarda malzemelerin bir başka malzeme ile kaplanarak görünmez hale getirilmesinin, koruma yaklaşımına uygun olmadığı durumlar olabilir. Böyle durumlarda malzemenin korunmasına yönelik alternatif çözümler tercih edilmelidir.

Çelik, tarihi yapılarda çeşitli alanlarda kullanılan bir malzemedir. Yanıcı olmayan ve yangın yükü bulunmayan bir malzeme olsa da ısı iletkenliği yüksek olduğundan yangına karşı korunması gerekmektedir. Tarihi yapılardaki kullanımına ve yapının tarihi dokusuna göre uygun yöntem belirlenmelidir. Çeliğin yangına karşı korunmasında doğru yöntemi belirlemek için öncelikle çeliğin yangın davranışı açısından bazı özelliklerinin bilinmesi gerekir [5]. Bunun için başlıca özellikler şunlardır [5]:

1. Yanıcılık veya yanmazlık grubu
2. Isı genişmesi
3. Isı iletkenlik katsayısı ve ısıl difüzyon katsayısı
4. Mekanik ve ısıl deformasyon yeteneği
5. Yangın dayanım sınıfı ve sıcaklığa bağlı olarak gelişebilecek yangın önleme reaksiyonları
6. Mekanik mukavemetin ve elastisite modülünün sıcaklık değişimi

Çeliğin yangına karşı genel koruma yöntemleri ise şu şekildedir [5]:

7. Özel alaşımlı yapısal çelik kullanmak,
8. Çelik elemanların içinden su dolaştırmak,
9. Çelik elemanların üzerine alüminyum-silikat, çimento vb. karışımli maddeler püskürmek,
10. Yapısal taşıyıcı elemanlara alçı, perlit vb. plakalar veya tuğla ile kaplamak,
11. Çelik yapı elemanlarını beton ile kaplamak,
12. Isı karşısında 70 mm kalınlığa kadar hızla genişen özel ince boya ile boyamak.

Şaft, kanal ve havalandırma tesisatları, açık merdivenlerde olduğu gibi dumanın birikmesine ve yangının yayılmasına neden olduklarından, şaft ve kanallardan geçen hatlar yanmaz malzemedendir yapılmalıdır. Genelde bir yangının çatıya ulaşmasına şaftlar neden olmaktadır. Her bir kattan geçen kablo kanalları ve şaftlar yanmayan, az duman çıkaran ve ısıya dayanıklı malzemelerle kaplanmalıdır. Bu şekilde yalıtım yapılarak kablo yanıklarında ortaya çıkan duman ve sülfürik asidin diğer alanlara yayılmasına engel olunmalıdır. Aynı zamanda tüm şaft kapakları duman sızdırmaz ve yangın geçirmez özellikte yapılmalıdır. [7]

Havalandırma tesisatları da yanmaz malzemedendir yapılmalı ve içine, muhtemel bir yangının diğer bir yangın bölmesine geçmesini engellemek için, ısı ve duman oluşumunda kendiliğinden kapanan yangın güvenlik kapakları (yangın damperleri) ilave edilmelidir. Aynı zamanda bu sistemin sık sık bakımı yapılmalı, işler halde olduğu kontrol edilmelidir. Dumanın ilk gireceği yerler olan havalandırma kanallarında kanal dedektörlerinin kullanılması da faydalı olacaktır. [7]

Çatı alanları, yangın riskinin yüksek olduğu yerlerdir. Bu risk genellikle ahşap malzemelerden değil, temizliğin yetersizliğinden kaynaklanır. Çatı aralarında biriken tozlar, örümcek ağları, kuş yuvaları ve istiflenen eşyalar yangın riskini artırır. Ayrıca, bu alanlarda yangın algılama sistemlerinin olmaması riski daha da yükseltir. Tarihi yapılarda yangın güvenliğini sağlamak için çatıda önlem almak önemlidir. Çatı alanları temiz ve boş tutulmalı, tozlar düzenli olarak temizlenmeli ve yanıcı eşyalar kaldırılmalıdır. Yanıcı malzemeler güvenli alanlarda saklanmalıdır. Çatı ve ısı yalıtımında kullanılan malzemeler yanmaz olmalı, bölmeler ahşap olmamalıdır. Köşeler ve bacalar açık ve erişilebilir olmalıdır. Ahşap çatı elemanları alev geciktirici maddelerle kaplanmalı, koruma plakalarıyla korunmalı, özel sıvalarla kaplanmalı veya yangına dayanıklı boyalarla boyanmalıdır. Çatı altındaki alanlar yangına dayanıklı hale getirilmelidir. Çatıdaki ahşapların çürümmesini önlemek için tavanlar iyi havalandırılmalıdır. Çatı aralarına yangın dedektörleri yerleştirilmeli ve kullanılan yangın söndürme sistemi bakım gerektirmemelidir. Yangınların çoğu insan hatasından kaynaklandığı için, çatı bakımına çıkan insan sayısı sınırlı olmalı ve bir görevli bulunmalıdır. Çatı girişlerinde taşınabilir kimyasal kuru tozlu yangın söndürme cihazları da bulundurulmalıdır. [7]

Isıtma sistemleri, yanlış kullanıldığında yangına sebep olmaktadır. Tarihi yapılarda açık şömineler, ocaklar ve sobalar yangını durdurucu duvar ve tavanlar içinde değilse kesinlikle kullanılmamalıdır.

Kullanılmak istenen şöminelerin dayandığı duvarlar ve atık gazların dışarıya atılma durumları iyi kontrol edilmelidir. Hasarlı ya da amacına uygun olmayan soba boruları kullanılmamalıdır ve ısıya dayanıklı, yanmaz malzemeden üretilmiş olmalıdır. Yapı elemanlarından ve kapılardan 40 cm, diğer yanıcılardan cm uzakta bulunmalıdır. Duvar içinden geçecekse, borunun geçeceği 40 cm'lik çapındaki alanın yanmaz, ısıya dayanıklı malzemelerle kaplanmış olması gerekir. [7]

Yeni yapılacak ısıtma sistemlerine ait borular, ahşap elemanlara değmemelidir. Çatı arasından geçmeleri gerekiyorsa uygun şekilde yalıtılmalı ve yine de ahşaplara değmemelidir. Bu borular ahşap elemanlardan en az 10 cm uzaklıkta olmalıdır. [7]

Bacalar, tarihi yapılarda eskimişse ve ebatları yeterli değilse yeni kullanımların doğurduğu ihtiyaçları karşılayamazlar. Bu nedenle baca içindeki atık gazlar kuvvetin etkisiyle soğuyarak baca içinde zararlı katmanların oluşmasına neden olur. Bacaların, paslanmaz çelikten yapılması ve yönetmeliğe uygun olarak yenilenmesi gerekmektedir. Yanıcı malzemeler, bacanın dış yüzeyinden en az 50 cm uzaklıkta olmalıdır. Bacalar yılda en az iki kez temizlenmeli ve kapakları sıkıca kapalı tutulmalıdır. Hasarlı ve hatalı durumlar giderilmelidir. Bacanın temiz tutulması yangın ihtimalini ortadan kaldırmaya da büyük oranda azaltmış olacaktır. [7]

Mutfak tesisatları, tarihi yapılarda ayrı yağma bir yapı içinde çözümlenmelidir. Tüp gazlar, piknik tüpleri kesinlikle kullanılmamalıdır. Konut olarak kullanılan tarihi yapılarda sıvılaştırılmış petrol gazı tüpleri kullanılacaksa korunmuş alanlarda muhafaza edilmeli ve gaz dedektörü yerleştirilmelidir. Tüple ocak arasındaki bağlantı 150 cm'yi geçmemelidir. [7]

Elektrik tesisatları, eskimiş ve hatalıysa derhal değiştirilmeli ve gereksiz olan yerlerden geçirilmemelidir. Anahtarlar ve prizler, izole edilmiş yuvara yerleştirilmelidir. Değiştirilmesi gereken prizler, aynı güçte bir prizle değiştirilmelidir. elektrikli ısıtıcılar kullanılmamalıdır. Aydınlatma elemanları aynı zamanda ısı da yaydığından perde gibi malzemelerle temas etmeyecek şekilde yerleştirilmelidir. Yüksek ışık kapasitesine sahip lambalar uzun aralıklarla yerleştirilmelidir. [7]

Restorasyon uygulamaları sırasında kaynak, kesme, lehim gibi kıvılcım sıçramasıyla yaşanabilecek çalışmalardan çevredeki 10 m çapında bir alanda yangın tehlikesi oluşur. Çalışmalar malzemelerden uzak alanlarda yapılmalı, bu mümkün değilse deneyimli ustalar tarafından yapılmalı ve çalışmalardan önce gerekli söndürme araçları ve su hazır bulundurulmalıdır. Kaynak işlemlerinde yangın battanileri³ kullanılmalıdır. Yanıcı olan hareketli objeler çevreden uzaklaştırılmalı, sabit yapı bölümleri ise ıslak bez veya kum gibi malzemelerle korumaya alınmalıdır. [7] Sahada çalışan personel, çalışma alanında kesinlikle sigara içmemelidir.

3.1.3. Uygun Kaçış Noktalarının Tasarlanması

Merdivenler, yangın anında kaçış ve itfaiye müdahalesi için kritik öneme sahiptir. Bu nedenle, merdivenlerin yangına dayanıklı sahanlıkları ve özel alanları olmalı, mümkünse ortak alanlara yakın olmalıdır. Ancak tarihi binalardaki merdivenler genellikle bu standartları karşılamaz, bu yüzden ek önlemler alınmalıdır. Merdiven sahanlıklarına açılan kapılar duman geçirmemeli ve kendiliğinden kapanmalıdır. Bodrum, çatı katı ve diğer yangın riski yüksek alanlara açılan kapılar dayanıklı ve yangını yavaşlatıcı olmalıdır. Yatay kurtarma yolları olan koridorların duvarları ve tavanları da yangını yavaşlatıcı türde olmalıdır. Uzun koridorlar 30 metrelik bölümlere ayrılmalı, kaçış yollarında eşya veya yanıcı madde bulunmamalıdır. Topluma açık olmayan ve kontrollü ziyaret yapılan tarihi binalarda kaçış yolları görevliler tarafından bilinmelidir. Toplanma alanlarında güvenli merdivenler, çıkışlar ve kurtarma yolları bulunmalıdır. Çıkışlar ve kurtarma yolları, ziyaretçi sayısına göre en az 120 cm genişliğinde olmalıdır. Çıkışlara yönlendirme yapılmalı ve yeterince aydınlatılmalıdır. Mevcut şartlar uygunsa tarihi binalarda helezonlu merdivenler de kullanılabilir. İhtişamlı binalarda merdiven çevresini korumak veya alanları bölümlere ayırmak zor olabilir, bu nedenle malzemelerin yangına karşı korunması sağlanmalı ve kapılar kapalı tutulmalıdır. Merdiven, çatı, bodrum ve koridorlara açılan

³ Yangın battaniesi: Küçük yangınları söndürmek veya kontrol altına almak için kullanılan özel bir battaniedir. Genellikle yangına dayanıklı malzemelerden (cam elyafı, kevlar veya diğer yanmaz tekstiller) üretilir ve başlangıç aşamasındaki yangınlarda etkilidir.

kapılarda kendiliğinden kapanan mekanizmalar bulunması dumanın yayılmasını önlemek için önemlidir. [7]

3.2. Aktif Güvenlik Önlemleri

Aktif güvenlik önlemleri yangının erken tespit edilmesi, yayılmasının engellenmesi ve hızlı bir şekilde söndürülmesi için kullanılan sistemlerdir. Bu önlemler, yangın başladığında otomatik olarak devreye girer ve yangını kontrol altına almayı amaçlar. Bazı önlemler şunlardır [9]:

1. Yangın algılama sistemleri (Duman ve/veya sıcaklık dedektörleri)
2. Yangın uyarı sistemleri
3. İç ve dış otomatik söndürme sistemleri
4. Yeterli basınçta müdahale suyu sağlayacak pompalar

Yangınlar genellikle geç fark edildiğinde büyüyen büyük hasarlara yol açar ve kontrol altına almak zorlaşır. Bu yüzden yangınları erken fark etmek ve hızlı müdahale etmek zararı küçültür. Bu, yangın algılama sistemleri ve bir personelle sağlanabilir. Ancak her mekanda bir personel bulunması mümkün olmadığından, otomatik yangın algılama ve uyarı sistemleri kullanılması gerekmektedir. [7]

Saray, köşk ve müze gibi alanlarda dumana ve yanma gazlarına duyarlı dedektörler kullanılmalıdır. Kablo kanalları, shaft, havalandırma ve klima kanallarında optik duman dedektörleri tercih edilmelidir. 12 metreden yüksek alanlarda optik duman dedektörleri kullanılmamalıdır. Girintili çıkıntılı ve yanınca az duman çıkabilecek mekanlarda, belirli sıcaklıklarda harekete geçen ısı dedektörleri kullanılmalıdır. Tavanı uygun olmayan yerlerde ışın dedektörleri kullanılabilir. Kablo görüntüsü istenmeyen yerlerde pilli dedektörler tercih edilebilir. Pilleri dedektörler kolay erişilebilir yerlere konulmalı ve düzenli olarak kontrol edilmelidir. Çatı arası, eşya deposu asma tavan gibi yerlerde otomatik algılama ve uyarı sistemleri kullanılmalıdır. [7]

Tarihi yapılarda yangın söndürmek için otomatik yağmurlama sistemi, temiz gazlı söndürücüler ve su sisi sistemleri kullanılmaktadır. Taşınabilir söndürme cihazlar, başlangıç yangınlarında etkili olabilen gazlı söndürücüler, kuru kimyevi tozlu söndürücüler veya köpükten oluşmaktadır. Yangının başladığı noktaya taşınır kullanılması için uygun cihazlardır. [7]

Sabit boru hortum sisteminde, su kaynağı ile sistem arasındaki vana daima açık tutulmalı ve her an basınçlı su bulunmalıdır. Sistem, doğrudan şehir şebekesinden veya bir pompa ile depodan beslenebilir. Şebeke basınçlı sistemler yalnızca küçük binalar için uygundur. Büyük ve önemli yapılarda, şebeke basıncına bakılmaksızın pompa kullanılmalıdır. Sabit borular ve merdiven sahanlıklarındaki büyük çaplı hortum dolapları, mekanik hasarların ve yangında potansiyel hasar görecektikleri noktaların yakınına konulmalıdır. Acil durumlarda kullanıcıların müdahale edebilmesi için dolaplar, acil çıkış merdivenlerinin sahanlığına veya koridor çıkışlarına yerleştirilmelidir. Her katta ve yangın bölmesi ile ayrılmış bölümlerde her 30 metrede bir dolap bulunmalıdır. Dolaplar, kullanımı kolay ebatlarda olmalı ve yerden en fazla 1.20 m yükseklikte olmalıdır. Tarihi yapıya zarar vermemek için mümkünse tesisat boşluklarına yerleştirilmelidir. 500 m²'den büyük yapılarda, her 500 m²'ye bir adet yangın musluğu ve dolabı bulunmalıdır. Kat alanı 500 m²'den küçük olan yerlerde her kata bir adet yangın musluğu ve dolabı konulmalıdır. Yangın söndürme sistemleri her zaman bakımlı ve çalışır durumda olmalı, söndürme suyu başka amaçlarla kullanılmamalıdır. [7]

Otomatik söndürme sistemleri, yangın esnasında kendiliğinden devreye girerek borulardan gelen suyu spre halinde alevlerin üzerine tatbik eder. Yangın yükünün yüksek ve kullanıcı sayısının fazla olduğu yerlerde sıkça kullanılan bu sistem, kısa sürede müdahale ederek yangınları minimum zararlarla söndürür. Otomatik söndürme sistemi bulunan yapılarda yangınların tamamına yakını bu sistem sayesinde başlangıç aşamasında söndürülmüştür. [7]

Müze, kütüphane ve arşiv gibi yapılarda yağmurlama sisteminin su hasarını önlemek için su sisi sistemi kullanılmaktadır. Bu sistem, boğma ve soğutma etkisi ile çalışır. Yangın sırasında çıkan gazlardan, yakıttan ve yanıcı maddelerden açığa çıkan ısı, bu sistem sayesinde soğutulmuş olarak uzaklaştırılır ve yangın söndürülür. Yangın yükünün büyük olduğu yerlerde yayılmayı önlemede etkilidir. [7]

SONUÇ

Tarihi yapıda yangın güvenliği, insan hayatını ve kültürel mirasın özgün haliyle korunmasını aynı anda gözetir. Bu konuda mevzuatın yaklaşımı da bu şekilde olup her tarihi yapı için özel bir yangın planı çözülmesini gerektirir. Yangın güvenliği, pasif ve aktif olmak üzere iki yöntemle sağlanmaktadır. Pasif yöntemde güvenlik, yapısal önlemlerin alınmasıyla sağlanmaktadır. Aktif yöntemde ise mekanik ve elektrik sistemlerden oluşan önlemler yer almaktadır.

Tarihi yapıların yangından korunmasında yangınların çıkma ve yayılma sebepleri iyi analiz edilmelidir. Yangın çıkma sebeplerini önlemek ve yayılma sebeplerine karşı tedbirli olmak, kültürel varlıkların korunmasında önemli bir rol oynamaktadır.

Sonuç olarak; tarihi yapıları yangından korumak, kültürel mirası gelecek nesillere aktarmak açısından kritik bir öneme sahiptir. Bu nedenle, yangın güvenliği mevzuatına uyulması ve gerekli önlemlerin titizlikle uygulanması gerekmektedir. Tarihi yapıların yangın güvenliği, toplumsal bir sorumluluk olarak ele alınmalı ve bu konuda bilinçli ve duyarlı bir yaklaşım benimsenmelidir.

KAYNAKLAR

- [1] WEB_1, "Binaların Yangından Korunması Hakkında Yönetmelik", 2007.
- [2] WEB_2, "Ahşap Yapıların Yangın Riski", Mimarlık Akademisi, 2018.
- [3] WEB_3, "Ahşabın Yangın Davranışı ve Yangına Dayanıklılık – Sınıflandırma ve Atama", Almanya Ahşap Yapı Enstitüsü, 2024.
- [4] EBERL-PACAN, R., "Ahşap Yapılarda Yangından Korunma", Mayıs 2019.
- [5] EREN, Ö., GÜZELÇOBAN MAYUK, S., "Çelik Yapıların Yangına Karşı Koruma Yöntemlerinin Değerlendirilmesi", Yeni Dünya Bilimler Akademisi E-Dergisi, Temmuz 2013.
- [6] KILIÇ, A., "Yanan Binalarda Çökme Tehlikeleri", Teknik Yayıncılık Grubu, 2010.
- [7] KILIÇ, A., BALIK, G., "Tarihi Yapılarda Yangın Güvenlik Önlemleri", TÜYAK Yangın Mühendisliği Dergisi, Sayı 14, 2020.
- [8] NAMI KARTAL, S., "Tarihi Ahşap Yapılarda Biyotik/Abiyotik Bozunmalar ve Koruma/Bakım Önlemleri", 2016.
- [9] ÖZGÜNLER, M., "Tarihi Binalarda Yangına Karşı Korunma ve Mevzuatın İrdelenmesi", Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi, Kasım 2017.
- [10] PORTER, A., "Yangında Dökme Demir Kolonların Davranışı", İngiliz Miras Araştırma İşlemleri Cilt 1, 1998.
- [11] WINTER, S., "Zuschnitt 77 Ahşapla Riskli Düşünme", Mart 2020.

ÖZGEÇMİŞ

Fatma KOCAOVA

1991 yılında Burdur, Yeşilova'da doğmuştur. 2013 yılında Balıkesir Üniversitesi Mühendislik Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümünden mezun olduktan sonra özel sektörde mimarlık ve restorasyon alanında çalışmaya başlamıştır. 2018 yılında İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü Mimari Restorasyon Ana Bilim Dalı Tezli Yüksek Lisans Programını tamamlayarak Restorasyon Uzmanı Yüksek Mimar unvanını almıştır. 2021 yılında kurulan Doğal Yapı Malzemeleri ve Yöntemleri Derneğinin kurucu üyesi olup, yönetim kurulunda yer almaktadır. 2023 yılından bu yana, kurucusu olduğu Fatma Kocaova Mimarlık firmasında tarihi yapıların röleve, restitüsyon ve restorasyon projeleri, danışmanlık hizmetleri ve doğal yapı malzemeleri üzerine çalışmalarına devam etmektedir.